

Goran Filipi

Filozofski fakultet Sveučilišta
Jurja Dobrile u Puli
gfilipi@unipu.hr

<https://doi.org/10.17234/9789531758819.06>

Profesora Kovačeca prvi sam put sreo 1982. godine u Dubrovniku. On je bio profesor, a ja student na poslijediplomskom studiju romanistike na Interuniverzitetskom centru u Dubrovniku. Predavao nam je romansku sintaksu. Sjećam se da je na prvu sesiju došao s teškom upalom ušiju, praktično gluh, pa nas je zamolio da mu damo znak ako počne previše glasno govoriti, a to se često događalo. Taj je studij bio poseban po tome što predavanja nisu bila tjedno ili mjesečno po dan, dva, kao u Zagrebu ili drugdje, nego su bila organizirana u četiri semestra po mjesec dana. Cijelo to vrijeme i profesori i studenti imali su isti smještaj, pa smo i nakon nastave uglavnom bili u kontaktu, zajedno smo išli na ručak, večeru, kavu, izlete po okolnim otocima, od Koločepa čak do Mljeta. Profesor me je već pri prvom susretu pitao idem li u istrorumunjska sela. Tada me to nije zanimalo, bavio sam se, pod mentorstvom pokojnog akademika Vojmira Vinje, brodograđevnom terminologijom i kasnije pučkim nazivljem ptica koje je uključivalo i istrorumunjska sela. Ja tada o tom jeziku nisam imao pojma pa mnoge stvari koje sam zapisao nisam znao ni razriješiti. Potražio sam pomoć od profesora s kojim sam nastavio kontakte i nakon Dubrovnika. On mi je strpljivo za jednom večerom u Puli gdje je držao neka predavanja sve lijepo razriješio. Još sam ga više puta zamolio za pomoć oko istrorumunjskoga koji se često pojavljivao na rubovima mojih istraživanja nekih drugih stvari i u tim razgovorima prenio je na mene interes prema tom malom idiomu pa sam se počeo jako intenzivno njime baviti, što činim i danas. Ponosan sam što sam ga uspio nagovoriti da sredi svoju istrorumunjsku građu i oblikuje je u rječnik s gramatikom, što je izišlo 1988. godine u izdanju Znanstvene udruge Mediteran iz Pule pod naslovom *Istrorumunjsko-hrvatski rječnik s gramatikom i tekstovima*. Od tada su se naši susreti i kontakti znatno pojačali. Danas s ponosom kažem da sam imao sreću imati dva velika učitelja, V. Vinju i A. Kovačeca, na sreću, jednoga još uvijek imam. I jedan i drugi pisali su recenzije na moje članke i knjige. Profesor Kovačec je jedan od recenzenata svih knjiga o istrorumunjskom koje sam do sada objavio, a recenzirao mi je i neke druge knji-

ge. Malo pomalo naši su odnosi postali pravi prijateljski. Danas se čujemo telefonom barem jednom tjedno, a često se i vidimo u Zagrebu. Profesor mi je više puta predlagao da pređemo na ti, no ja sam pristajao samo polovično, tj. Vi meni ti, ja Vama Vi (kao s prof. Vinjom), no on nije htio pa smo danas dvojica pravih prijatelja koji jedan drugome govore Vi. Završit ću s dvije anegdote koje se tiču profesora. Prva je iz Dubrovnika. U hodniku Interuniverzitetskog centra susreo me je neki Nijemac koji je govorio samo njemački i tražio neku informaciju koja se ticala nečega u gradu. Ja njemački jako loše govorim i slabo razumijem kad ne čitam. No, potrudio sam se, i malo rukama, malo nogama s obje strane, on je meni uspio objasniti što hoće, a ja sam mu uspio taj problem riješiti. Nijemac je otišao, a iza odvojka hodnika izlazi prof. Kovačec i mrtav ozbiljan kaže: „Kolega, članovi su Vam baš jača strana“. Ja sam ga pitao zašto mi nije pomogao, a on je rekao da nije mogao odoljeti užitku promatranja naše komunikacije, a kako je Nijemac na koncu ipak dobio pravu informaciju, nije intervenirao. Druga se tiče moje tadašnje asistentice dr. sc. Sandre Tamaro. Bila je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu srediti neke administrativne poslove oko poslijediplomskog studija i kad se vratila u Pulu došla je u moj kabinet i pitala me: „Znate li koga sam vidjela u Zagrebu?“ Ja sam mislio da je u najmanju ruku srela Tonija Cetinskog (on je tada bio jako popularan), a ona će s ushitom u glasu „Kovačeca“. Pitao sam ju je li mu prišla, no nije se usudila. Odmah sam navečer nazvao profesora i slatko smo se smijali.